

Ας προσέξουμε τις « ιδιωτικές Θεολογίες μας »!

Γράφει ο π. Αντώνιος Χρήστου*.

Αγαπητοί Αναγνώστες, είναι γεγονός ότι στις ημέρες μας ιδιαίτερα υπάρχει μεγάλη σύγχυση μεταξύ των πιστών, αλλά και των ποιμένων τους, με αποτέλεσμα να μπερδευόμαστε και να μπερδεύουμε και να παιδεύουμε θα λέγαμε και άλλους και θέλει πολλή προσοχή και διάκριση! Ας ξεκινήσουμε να εξηγούμε για να μη παρεξηγούμαστε τι εννοούμε!

Η Ορθόδοξη Θεολογία (ο λόγος περί Θεού) είναι μία, όπως ένας είναι και ο Θεός και μία είναι η Εκκλησία Του. Μπορεί να διακρίνεται Ακαδημαϊκά σε διάφορους τομείς (Συστηματικός – Πατερικός-Ερμηνευτικός-Ιστορικός) και να διακρίνεται σε διάφορα μαθήματα, αλλά όλα έχουν να κάνουν με την ίδια μεθοδολογία και ας είναι διαφορετικά και ποικίλα τα «αντικείμενα», αλλά υπηρετούν την ίδια επιστήμη!

Το ίδιο συμβαίνει και με την εμπειρική Θεολογία (την Θεολογία που δεν την σπουδάσεις και γνωρίζεις μόνο, αλλά κυρίως την ζεις και είναι ως αποκάλυψη Θεού). Μπορεί ο κάθε άνθρωπος να είναι διαφορετικός και μοναδικός, όμως η εμπειρία που αποκτά και μεταδίδεται στους άλλους μέσω του παραδείγματος ή της διδασκαλίας ή των συγκραμάτων γίνεται

κοινός καρπός της Εκκλησίας και έρχεται η ίδια και επικυρώνει ότι αυτή η μαρτυρία-διδασκαλία του τάδε πιστού, κληρικού η λαϊκού, την εκφράζει ή όχι!

Η αλήθεια λοιπόν είναι μία και στην Εκκλησία έχει να κάνει με το πρόσωπο του Χριστού την οποία βιώνει ο κάθε άνθρωπος με τον δικό του προσωπικό του τρόπο και την εκφράζει επίσης με τον δικό του τρόπο, ανάλογα με το πνευματικό και μορφωτικό του επίπεδο, την παιδεία και τα βιώματα που έχει, αλλά και τον τρόπο που εκφράζεται. Αυτά δεν τα ισοπεδώνει ο Θεός, φαίνονται από τα Ιερά Ευαγγέλια, αλλιώς εκφράζεται ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, αλλιώς οι συνοπτικοί κτλ! Τονίζουμε λοιπόν τον προσωπικό τρόπο βιώσεως που έρχεται όμως σε αντίθεση με αυτό που θα θίξουμε στη συνέχεια του άρθρου μας.

Δυστυχώς στις μέρες μας, αυτή την μία θεολογία την κάνουν «ιδιωτική θεολογία» όχι με την έννοια του προσωπικού τρόπου βιώσεως και την ποικιλία των χαρισμάτων εντός της Εκκλησίας, αλλά με την έννοια, ότι ο κάθε ένας ανάλογα με την τάση που έχει υπερτονίζει ένα στοιχείο που του αρέσει και τον βολεύει, χάνει όμως το όλο με αποτέλεσμα να χάνει την ουσία και να παρεκκλίνει μακροπρόθεσμα.

Για να μη γινόμαστε θεωρητικοί, ας δώσουμε μερικά παραδείγματα : Υπάρχουν κάποιοι διαχρονικά που υπερτονίζουν την Αγαμία και την Παρθενία και υποτιμούν τον Γάμο ως Μυστήριο. Έτσι ακολουθούν οι ίδιοι τον Μοναχικό βίο και γίνονται άγαμοι κληρικοί (άσχετα που είδαν την μάνδρα του Μοναστηριού μόνο στον Εσπερινό της Κουράς τους) και μετά μένουν σε διαμερίσματα στον κόσμο και υπηρετούν με την χειροτονία τους σε Ενορίες με ότι αυτό συνεπάγεται και προσπαθούν να αποτρέψουν τα πνευματικοπαίδια τους από το Γάμο για να τους μιμηθούν. Έχουμε επίσης κάποιους που ασχολούνται με αντιαιρετικά και εννοείται καλά κάνουν χρειάζονται με τις τόσες αιρέσεις που μας έχουν κατακλύσει! Όταν όμως αρχίζουν και βλέπουν παντού «εχθρούς» και όλα τα βαπτίζουν αιρετικά, εκεί υπάρχει πρόβλημα! Επίσης έχουμε αρκετούς που τονίζουν συνέχεια την αγάπη και το έλεος που είναι η Εκκλησία! Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι πρέπει να αμνηστεύουμε τα πάντα, γιατί ξεχνούν τον Κύριο που προστάτευσε μεν την πόρνη, δεν αμνήστευσε όμως την αμαρτία της!

Γενικά θέλει προσοχή γιατί όντως η Θεολογία είναι σαν να σκοινοβατούμε σε ένα τεντωμένο σκοινί και μάλιστα χωρίς από κάτω δίκτυ. Έλεγε ο Καθηγητής μας κ. Νικολαΐδης: «Έχουμε καταντήσει την Θεολογία μας σαν τα ράφια του Σούπερ Μάρκετ, ο κάθε ένας παίρνει ότι τον βολεύει για να στηρίξει ότι θέλει!»! Πόσο δίκιο είχε! Έρχονται άνθρωποι που δεν εκκλησιάζονται ή δεν νηστεύουν ή έχουν προγαμιαίες σχέσεις και προσπαθούν με θεολογικά επιχειρήματα να σε πείσουν ότι πράττουν ή δεν πράττουν καλά και δικαιωμένα! Δεν τους νοιάζει ότι η Εκκλησία και ο Χριστός είπαν και διδάσκουν άλλα, αυτοί θεωρούν ότι είναι σωστότεροι και διορθώνουν και τους άλλους, γιατί δεν πάνε Εκκλησία που εκεί κατά αυτούς πάνε οι κουτσομπόλες και οι αργόσχολοι! Δεν νηστεύουν μεν αλλά δίνουν ελεημοσύνη και είναι καλύτεροι από αυτούς που απλά δεν τρώνε κάποια αρτύσιμα κ.α.!

Κλείνοντας το άρθρο μας, είναι καιρός αγαπητοί μου αναγνώστες, να συνειδητοποιήσουμε τις αδυναμίες μας, τα λάθη μας και τις παραλείψεις μας! Ίσως δεν μπορούμε ή καλύτερα δεν θέλουμε να τα ακολουθήσουμε όλα, από αυτά που είπε και δίδαξε ο Χριστός (κακώς βεβαίως) τουλάχιστον όμως να μη τα κάνουμε «ιδιωτικές θεολογίες» που μας απομακρύνουν από Εκείνον και κυρίως παρασύρουν και άλλους στη μη σωστή εφαρμογή και πράξη! Ας ομολογούμε την αδυναμία μας ιδιαίτερα στο πετραχήλι του Πνευματικού μας! Είναι πολύ σημαντικό αυτό γιατί με τον τρόπο που κρίνουμε με αυτό και θα κριθούμε!! **Μη Γένοιτο! Αμήν!**

***Ο π. Αντώνιος Χρήστου είναι Προϊστάμενος Ιερού Ναού Προφήτου Ηλία Κορμπι- Βάρης, της Ι. Μ. Γλυφάδας Ε. Β. Β. & Β. Απόφοιτος Ανωτέρας Εκκλησιαστικής Σχολής Αθηνών, Πτυχιούχος της Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών και Κάτοχος Μεταπτυχιακού Τίτλου στην Ορθόδοξη Θεολογία στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο.**